

ANUL I.

Nrul
36.

SIBIU,
7 Septembrie
1930.

Supliment la foaia „LUMINA SATELOR” | Un număr din foaia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Fărămă de răspuns.

Scrisoarea ta, frate cetitor din Bănat, este dureroasă. Și nu ne îndoim că într'însa ai mărturisit o stare de lucruri adevărată. Astfel n'ar merita osteneala unui răspuns.

Articolul nostru de adevărată cercetare că viața creștină este cu desăvârșire veștedă, se îndreaptă, fără îndoială, către marea mulțime, către popor, care este mai des oaspe al cârciumii decât al Bisericii lui Hristos.

Prin scrisoarea ta, iubite cetitor, te ostenești să ne spui că preotul este vina de căpetenie a acestei stări de lucruri și că trebuie să încetăm cu tânguirea împotriva poporului, sau, cum scrii tu, cu „hula contra poporului nostru”.

Acum judecă și tu, bunule prieten necunoscut, dacă viața de ticăloșie a oamenilor — mai ales acum după războiu — poate să-și găsească îndreptățirea ei prin faptul că un slujitor al altarului, zece, ori o sută, duc viața pe care ni-o zugrăvești tu! Ce, adevărat, dacă un preot „nu desvoltă nici-o activitate bisericească în interesul credincioșilor săi în cele șase zile ale săptămânii”, este oare aceasta o pricină să-ți astupi urechea în ziua cea de-a 7-a, când, din ușile împărătești, nu preotul îți vorbește, ci Isus Hristos însuși prin Evanghelia Lui? Sau, dacă „preotul bate popicele la cârciumă cu leneșii satului”, este o pricină dreaptă ca tu să părăsești Biserica lui Hristos? Au nu știi că pentru aceasta nu noi sântem chemați a-l judeca, ci Stăpânul care l-a pus păstor turmei duhovnicești? Că preotul „nu se trudește a ridica în comuna sa un cămin cultural, cooperativă ori bancă populară, ci este agentul băn-

cilor jidovești”, rău este, fără îndoială. Dar oare dacă n'ar fi în slujba anumitor bănci, cum scrii tu, ci ar face case culturale, cooperative ori bănci populare, ar scăpa el de judecata ta dacă toate le-ar face din alt interes decât cel al iubirii de oameni? Fii sigur că, oricând, i s'ar găsi ceva de cârtit. Noi, creștinii, de asta să ne ținem oare? Decât am face pe arhivarii faptelor rele ale preotului care „se ceartă în altar”, care îngăduie la parastase „jertfa păgânească de rachie, carne, prăjituri”, care „petrece în cafenele cu muzică”, socot că tot mai bine ar fi ca oamenii să ierte slăbiciunile omenești ale preotului și, trecând peste ele, cum se face în Vechiul Regat, să se urce până la *darul lui*, făcând legătură cu Domnul și Mântuitorul îndurărilor! Dacă în lumea aceasta n'am vedea pe nici-un preot cu adevărat a lui Hristos și nici-un credincios cu adevărat ucenic al Domnului — ni-e de ajuns să știm că Hristos a fost fără prihană și că trebuie să călcăm pe urmele lui!

Dar să fie oare adevărat, frate cetitor, că tu n'ai văzut nici-un singur preot vrednic de misiunea lui? Sau realitatea pe care ni-o zugrăvești tu, ca să arăți că și în această privință „tot Banatu-i fruncea”, este o vorbă de om supărat?

Eu aș zice prietene, că pricina pentru care bisericile sânt goale nu-i numai aceia pe care o arăți tu, vina preotului. Ci mai ales vina trebuie căutată în noi, în fiecare dintre noi cari sântem goi sufletește. Nu învățăm nimic din Evanghelia Dumnezeului celui viu! Și, mai ales, nu trăim după ea. I. Gr. Oprișan.

La cuibul vulturului.

Iată o istorioară tristă povestită despre un tânăr fiu al unei văduve. El fu rugat de un călător să-i aducă câteva ouă din cuibul unui vultur. Prin aceasta tânărul voia să câștige ceva parale, ca să poată face o plimbare la țară. I se spuse să se ferească, să nu se expună acestei primejdii și mama sa îl ruga cu stăruință să nu-și pună viața în acest pericol, totuși el râdea și nu credea în nici un pericol. Cu mare greutate se cățără pe stânca dreaptă ca peretele până sus la locul, unde se afla cuibul vulturului. Aici fu atacat de vultur, care își apără puii săi. El îl lovi pe tânăr cu aripile peste cap, așa încât a leșinat și se prăvăli pe stâncă în jos înecându-se în mare.

La toți oamenii cari caută după plăcerile și bucuriile acestei lumi li se întâmplă ca și tânărului. Ei își pierd sufletul și împărăția lui Dumnezeu și totuși nu găsesc ce caută. Dacă ar găsi adevărata fericire n'ar mai fi nemulțumiți. Câștigul, pe care-l dau aceste bucurii lumești, este împreună cu primejdii mari la cari se expune omul prin căutarea acestor plăceri. Nici odată ele nu-și țin făgăduiala și omul este înșelat totdeauna. Dragă cetitorule, nu ești și tu unul, care caută această lume și fericirea ei?

În zilele trecute ceteam în gazetă despre un mare bogătan, proprietarul unor fabrici de sticlă din Paris, cum și-a omorât soția, doi copii și pe sine.

Acesta a gustat plăcerile acestei lumi. Ce sfârșit groaznic a avut. În clipa morții nici o rază de mângâiere, de pace sau nădejde nu putea să lumineze această oribilă scenă. Nici o rugăciune de iertare nu s'a înălțat de pe buzele lui către Dum-

nezeu în clipa despărțirii sufletului de trup.

Aceasta e o adevărată pildă cum lumea se poartă față de aceia cari au slujit-o și au iubit-o mai mult. Trecătoare și deșartă este fericirea acestei lumi.

Gândește-te la ziua morții tale dragă frate! Cum o vei privi? Nici o rază de nădejde și mângâiere nu-ți va lumina sufletul în ora despărțiri?

Sau vei putea spune: »Doamne în lume cât am stat pe Tine te-am reprezentat«. Ia aminte la cuvintele scumpului nostru Mântuitor »*Ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul!*« (Marcu cap. 8, 36). »*Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la o astfel de mântuire*« (Evrei cap. 2, vers 3).

Cât timp umbli să-ți împlinești poftele trupului ești un sclav, cum spune sf. Scriptură »*oricine săvârșește păcatul, rob este păcatului*« (Ioan cap. 8 vers 34). Adu-ți aminte de clipa când Mântuitorul a luat păcatele tale asupra Sa și a suferit moarte pe cruce pentru mântuirea ta. Predă-te Lui până este ziua, căci vine întunerecul și nimic nu vei mai putea face.

Prelucrată după rev. Wegweiser.

Rugați-vă pentru el.

Părintele Trifa se află încă tot suferind într-un Sanatoriu, unde va trebui să rămână încă vreme îndelungată. Să ne rugăm Domnului Dumnezeu să-l reîntoarcă între noi redându-i vlagă și puterea, pentru a-și putea continua lucrarea începută.

Binecuvântarea părinților.

Binecuvântarea părinților n'o poate îneca apa și nici s'o ardă focul. Aceasta e o zicătoare rusească, și are dreptate.

Binecuvântarea Tatălui este o parte de moștenire.

Despre felul rugăciunii adevărate.

Nu-Ți astupa urechea la suspinurile și strigătele mele (Plângeri cap. 3, vers 56).

Unii oamenii nu îndrăsnesc să se roage încă cum se cuvine unor creștini, fiindcă cred că nu se pot ruga din adâncul sufletului. Dacă noi însă nu ne putem ruga, cum am vrea, totuși să ne rugăm, cum putem mai bine.

Nici un motiv nu trebuie să ne reție niciodată de la rugăciune nici chiar slăbiciunea corporală. În loc de a neglija rugăciunea din cauza corpului ce suferă, un adevărat creștin se roagă cu și mai mare zel; da, el vorbește cu Dumnezeu său cu mai multă încredere și putere decât în timpul când era sănătos și plin de putere.

Dacă am fi așa de slabi că nu ne mai putem face altceva decât să stăm în pat liniștiți și să răsuflăm, atunci fiecare răsuflare a noastră să fie o rugăciune.

Un creștin adevărat nu trebuie să neglijeze rugăciunea dacă ar avea orice neliniște, griji sau bucurii.

Câte odată suntem descurajați sau ne gândim ori avem griji prea multe, așa că noi, în genere nu ne-am putea ruga deoarece la rugăciune e nevoie să ai sufletul vioiu și o putere de cugetare neturburată. Însă dacă inima ne este împovărată atunci nu-i timpul, ca să neglijăm rugăciunea; din contră, atunci trebuie să ne rugăm, cu încă odată atâta râvnă. Când Domnul nostru Isus Hristos a fost turburat până la moarte, n'a zis: »Eu nu mă pot ruga«, ci s'a suit pe muntele maslinilor și s'a rugat. Un creștin ar trebui de fapt să fie totdeauna dispus să se roage; dacă în unele cazuri nu se poate, atunci să se roage, până ce din nou își dobândește dispoziția pentru rugăciune.

Unul care nu se roagă, pentru că n'are dispoziție, e asemenea omului, care ar zice: »Eu nu i-au doctoriile pentru că sunt bolnav«. Roagă-te

pentru rugăciune; roagă-te cu ajutorul Duhului Sfânt ca să-ți deschidă sufletul spre rugăciune. Poate ispitorul îți șoptește: »Mai bine nu te ruga acuma, căci inima ta este indispusă pentru rugăciune«.

Dar adevărata dispoziție pentru rugăciune vine numai prin rugăciune. Dumnezeu îți pregătește sufletul pentru rugăciune și dă inimilor ce să vorbească. La o parte cu trândăvia! Fă pocăință pentru desgustul tău și roagă-te, până ce te poți ruga.

Însă câte odată împrejurările externe (din afară) sunt neprielnice.

Tu ai multe griji. Bine, dar cine n'are griji! Dacă tu voiești să aștepti cu rugăciunea, până ce nu vei mai avea griji, atunci nu te vei mai ruga niciodată. Noi trebuie să închidem ușa inimii noastre ca să nu poată intra grijile și plăcerile lumești. Atunci pot face minuni credința și rugăciunea și Domnul va umple sufletele noastre cu harul său. Poate ești înconjurat de batjocuritori și satana însuși vrea să te stânjenească în rugăciune; în acest caz situația ta este foarte primejdioasă și tu nu te poți lipsi de rugăciune; roagă-te

cu ardoare, chiar dacă ar trebui să suferi oarecari prigoniri.

Gândește la Daniil, care între streini fiind deschidea fereastra și se ruga Dumnezeului Său ca și acasă în țara sa. Dacă tu mărturisești pe Dumnezeul lui Daniil în cămăruța ta, atunci va fi Dumnezeul tău și în groapa cu lei. Dacă tu nu poți vorbi, atunci strigă; dacă tu nu poți striga, suspină, și dacă nici aceasta n'o poți face, în cazul acesta rugăciunea să-ți fie cel puțin o răsuflare — o dorință sinceră și vie, o revărsare a vieții interioare cât de simple și slabe în afară și Dumnezeu va asculta rugămintea ta. Încă odată: dacă tu nu te poți ruga cum do-rești atunci roagă-te cum poți.

Oamenii buni sunt adesea cu adevărat nemulțumiți cu rugăciunile lor proprii, tocmai fiindcă o iau în serios cu rugăciunea. Cine privește rugăciunea numai ca o simplă afacere o poate îndeplini cu ușurință. El deschide o carte și citește cuvintele tipărite sau spune o rugăciune învățată pe din afară; cu aceasta ne-am înțeles. Astfel de rugăciuni, la cari inima nu ia parte, n'are mai multă valoare, ca morișca locuitorului din Tibet pusă în mișcare de vânt sau apă. Însă un creștin plin de dragoste pentru Domnul nu poate spune o așa numită rugăciune frumoasă nici nu se gândește, că ar putea să se roage cu adevărat frumos. Rugăciunea sa i se pare din contră foarte nedesăvârșită, și se miră de bună voința lui Dumnezeu, care-și aplecă urechea, la cererea copilului Său și îi ascultă rugăciunea. Dorințele, pe cari le aducem înaintea lui Dumnezeu sunt adesea mult prea restrânse. »Deschideți gura ta și lasă-mă, să-o umplu« zice Dumnezeu, însă noi nu ne căscăm gura nu suntem pregătiți să primim lucrurile mari. Noi nu suntem împiedecați de Dumnezeu, ci prin îngrădiri, cari noi ni le facem.

„Că voi locui întru ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu“!

(2 Cor. cap 6, vers 16).

Aici este un interes reciproc. Unul aparține celuilalt. Dumnezeu este stăpânul poporului, și poporul ales este supusul lui Dumnezeu. Sfinții își au locuința cea bună la Dumnezeu și sunt comoara cea mai de valoare a Lui. Ce izvor îmbelșugat de mângâiere zace în această faptă pentru fiecare credincios!

Această stare fericită de lucruri reciproce duce la aceleași gânduri. Dumnezeu se va gândi totdeauna la ai săi și ei (oamenii) se vor gândi mereu la El. Astăzi Dumnezeu voiește să lucreze întru totul pentru mine; ce pot eu să fac pentru El? Gândurile mele trebuie să se îndrepte spre El, căci El se gândește

la mine. Eu vreau să dau acestui lucru mai multă atenție, ca să-l înfăptuim într'adevăr și nu numai să ne mulțumim cu mărturisirea lui precum se face de obicei.

Aceasta duce mai departe la comunitate cu Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în noi și noi locuim în El; Dumnezeu umblă cu noi, și noi umblăm cu El. Ce tovarășie fericită este aceasta!

Doamne dă-mi putere să mă încredințez Ție, să servesc cum se cuvine Dumnezeirii Tale. Să te ascult, să Te cinstesc și să Te iubesc! Aceasta-i dorința mea. Dacă pot să ajung la aceasta, atunci eu mi-am găsit fericirea. Doamne ajută-mi!

Rugăciune.

*Dumnezeule 'ndurate
Varsă-ți marea bunătate
Peste mine robul Tău,
Ce Ți-am greșit tot mereu.*

*Și mă fă un vânător
Scumpului Mântuitor
Suflete ca să-ți găsească
Pentru Tine să trăiesc.*

*Milostive Dumnezeu,
Ajută robului Tău
Să afle oi cât mai multe,
Din a ta turmă perdute.*

*Căci cine poate întoarce
Pe păcătos din păcate
Aceluia i-se iartă
Toată viața lui deșartă.*

*Iar acuma îmi arată
A Ta oaste înarmată,
Care vrea să moștenească
Impărăția cerească.*

Miron Abrudan, ostaș.

Invitare.

Oastea Domnului din comuna Viștea de sus, invită pe toți frații Ostași ai Domnului din jur și de la mai mari depărtări să binevoiască a lua parte la marea serbare creștinească a Oastei ce se va ține în ziua de 7 Sept. 1930; fiind și Luni nașterea Fecioarei Maria, vă rugăm a lua parte cât mai mulți. Serbarea se va începe de la ora 2 după masă și va ține și Luni toată ziua; de hrană și dormit să nu se îngrijească nimeni.

Locul destinat pentru adunarea fraților este la Vasile Șerban, ostaș, com. Viștea-de-sus, jud. Făgăraș.

Sfințire de steag.

Va avea loc în comuna Capu-Câmpului—Bucovina în ziua de 14 Septembrie a. c. Toți frații din jur sunt rugați să ieie parte.

„Oastea Domnului“

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur.

Să nu-mi spui că: »cutare este cârpitor de ciobote, sau că celălalt este vopsitor de postavuri, sau că acela este alămar«, ci gândește-te că el este credincios și frate. Fiindcă noi suntem ucenici ai pescarilor, ai vameșilor, ai făcătorilor de corturi, ai aceluia care a crescut în casa unui teslar, care din pruncie chiar a primit a sta în ieslea dobitoacelor, ai aceluia, zic, care atât de mult călătorea, încât nici nu se gândea ce va mânca, așa că îl hrăneau alții. La acestea gândește-te, și atunci vei socoti întru nimic trufia omenească, atunci și pe făcătorul de corturi ca și pe cel cu o mie de slugi, îl vei socoti de frate, ba încă mai mult pe acela de cât pe acesta. Căci acela se numește după dreptate frate, care seamănă mai mult cu pescarii. Deci, cine seamănă mai mult cu pescarii? Cel sărac sau cel împresurat de atâta trufie, încât tot ce face este împotriva legilor dumnezeiești?

Deci, când vezi lemnar, sau ferar, sau hornar (coșar), să nu-i disprețuiești din această cauză, ci mai mult să-i iubești, fiindcă și Petru se învingea și pescuia în mare. Și ce spun eu de Petru, însuși Pavel nu se rușina de a zice: »singuri voi știți că trebuințelor mele și celor ce sunt cu mine, au slujit mâinile acesteia« (Fapt. ap. 20, 34).

De aceia și Dumnezeu ne-a poruncit ca la ospețele noastre să chemăm pe schiopi, pe cei nepuțințioși și pe cei ce n'au de unde

să ne înapoiască, căci mai cu seamă astfel de ospețe sunt făcute pentru Dumnezeu.

Când tu ospătezi pe cineva mare și însemnat, de multe ori se amestecă și slavă deșartă în tine, că vei deveni însemnat în fața multora prin cel ospătat de tine.

Noi să nu așteptăm răsplata faptelor noastre aici pe pământ ci să urmăm sfinților, și ne vom învrednici de cununile cele mai strălucite, în cer.

Hoțul.

Un hoț sta cu pușca încărcată într'un tufiș și pândea pe un negustor bogat de cereale. Negustorul veni și avea un șerpar plin cu bani în jurul corpului. Hoțul puse degetul pe cocoș și se lăsă pe genunchi pentru a ochi mai bine. Dar el îngenunchiă pe un șarpe care era ascuns în frunzisul uscat. Șarpele infuriat se aprinse de mânie — îl atacă pe neașteptate și împușcătura dădu greș.

Negustorul de cereale la auzirea împușcăturii și la strigătele despe-

rate ale hoțului alergă într'acolo.

Atunci văzu cu groază, cum zăcea pe pământ omul nenorocit, cum șarpele se încolăcise în jurul brațelor și gâtului său — și-l omora prin mușcăturile otrăvitoare. — Ah, suspină cel care era în agonie, când zări pe negustorul, eu mi-am luat răsplata. Chiar în momentul când voiam să-ți răpesc viața am căzut eu în cursă.

Adeseori se întâmplă în viață, ca răufăcătorul să-și primească îndată pedeapsa pentru fapta sa rea.

Frați creștini...

*Frați creștini, dați în primire
Hainele ce le-ați luat,
Dela ucigașul diavol
Dela cel întunecat.*

*A sosit, acum e timpul
Ca să vă îmbrăcați frumos,
Cu hainele cele nouă
Al Domnului Hristos.*

*Dați mândria, dați și ura,
Dați orice patimă rea;
Dați beția și desfrâul
Să scăpați de munca grea.*

*Toate hainele murdare
Toate să le aruncați*

*Și c'un gând și o inimă
În Oastea Domnului intrați.*

*Părășiți pe smintitorul
Părășiți și servii lui,
Și plângând vă 'ntoarceți iarăși
În Oștirea Domnului.*

*Veniți Fraților cu toții
Căci poruncă avem de sus,
Veniți nu mai stați pe gânduri
În Oștirea lui Isus.*

*Și de astăzi înainte
Niște buni ostași să fiți,
Domnului să-i dați viața
Pentru Dânsul să trăiți.*

Ioan Tudusciuc, învățător-ostaș al Domnului,
Brăhășoia-Vaslui.

Două scrisori mult grăitoare. Oastea Domnului a întors la biserica ortodoxă pe predicatorii baptiști din Lupeni.

Bunul Dumnezeu a ascultat rugăciunile ostașilor Săi și din toate părțile țării ne vin știri îmbucurătoare despre nouă și nouă întoarceri ale sectanților la sânul Bisericii ortodoxe.

Zelul prea mare întru câștigarea de noi aderenți al predicatorilor sectanți dă de gândit multor »oi rătăcite« care atrase de duhul blândeții [și al păcii] domnitor în rândurile ostașilor părăsesc secta de care se țin și se înscriu în Oastea Domnului. Firește, aceste pierderi nu-i lasă nepăsători pe sectanți, și răutatea stăvilă până acum între granițele fătarniciei celor mai mulți se revarsă într'o ploaie de ponegriri și răutăți la adresa celor cari i-au părăsit. Bucuria celor întorși la sânul Bisericii ortodoxă precum și mărturisirea de o nepusă duiosie a liniștii lor sufletești ce o găsesc în rândurile ostașilor, cheazăsuesc că întoarcerea lor n'a fost hotărâtă decât de credința c-au aflat calea cea adevărată a mântuirii sufletului.

Dar iată un fapt de o însemnătate covârșitoare: înșiși predicatorii sectanți își dau seama de greșala în care se află și se întorc la Biserica mamă. Și ca să nu fim învinuiți că denaturăm adevărul lășăm să vorbească scrisoarea fratelui Todor Balașiu din Lupeni și scrisoarea fratelui Han Traian amândoi foști predicatori sectanți.

Cucernice Părinte!

După 10 ani de slujbă ca predicator la secta baptistă, abia în anul 1928 mi-am dat seama de greșala ce o fac și am reușit să reviu, după multe greutăți învinse, la Biserica ortodoxă pentru totdeauna, unde mă aflu ca organizator al »Oastei Domnului« și dirigente de cor bisericesc. Acum am început să primesc o mulțime de epistole dela baptiști cari îmi cer informațiuni despre Oastea Domnului ca incredințându-se să scape de mreaja sectarilor dușmănoși și tulburători. Rog publicați în rev. Oastea Domnului epistola trimisă de iubitul meu prieten și coleg Han Traian, absolvent a patru clase de seminar teologic baptist din București, și predicator în jud. Arad. Mă bucură foarte mult

întoarcerea fratelui Traian și sper că mulți fii rătăciți îl vor urma.

Fii binevenit frate Trăiene în mijlocul fiilor lui Dumnezeu din sf. Biserică ortodoxă unde să lupți ca un bun ostaș al lui Hristos.

Todor Balașiu org.,
Oastei Domului Lupeni.

Iată și scrisoarea fratelui Trăian:

Iubitul meu frate Balașiu!

Imi amintesc cu înfiorare de timpul când amândoi, asemenea zelosului Saul, căutam să facem desbinare în biserica ort. străduindu-ne în acelaș timp să câștigăm cât mai mulți aderenți pentru cuibul sectarismului baptist.

Dar iată că cetind eu în foaia Lumina Satelor tabloul noilor ostași ai Domnului dau și de numele T. Balașiu. Un ceas întreg am plâns atunci de bucurie c'am văzut figura dumnitale între adevărații fii a lui Dumnezeu și nu între sectanții baptiști cari sunt șetoși după suflete nevinovate ca să-i atragă în mreaja lor și nu în staulul lui Hristos. Căci nu urmăresc mântuirea sufletelor ci numai să stoarcă ultimul ban și să ieie pâinea de pe masa orfanilor și a văduvelor, înființând diferite societăți cum e și societatea femeilor care numai în via Domnului nu lucrează. Aceasta o ști bine și o știu și eu.

Din adâncul inimii îți zic deci binecuvântat fii de Dumnezeu și binecuvântat fie lucrul care îl vei face în numele lui.

Dumnezeu să vă ajute la toți să puteți lucra pentru El ca să vă puteți bucura în dimineața cea frumoasă a învierii morților pe livezile raiului ceres.

Al D-tale sincer și coleg de lucru
Han, agent fiscal, Curtici — Arad.

Își poate oricine închipui ce însemnătate mare au asemenea rânduri scrise de un fost predicator sectant, și absolvent al seminarului teologic baptist din București.

* * *

Despre întoarcerea fraților Balașiu Teodor și Grigore Sângerean, șefii predicatori ai baptiștilor din Lupeni vorbește și ziarul Universul.

O minune.

În China un vestitor al Evangheliei a venit într'un sat păgân de tot. A fost chemat la un bolnav. Era o femeie stăpânită de diavol, lucru care se întâmplă adeseori și azi în țările păgâne. Omul lui Dumnezeu îngenunche și se roagă cu glas tare ca Domnul Isus să vindece pe bolnava. Mântuitorul a auzit rugăciunea și duhul cel rău a trebuit să plece. După câțva vreme tot în casa aceea s'a îmbolnăvit un băiat la fel.

Vestitorul Evangheliei plecase mai departe, cine putea să-i ajute

acum? Atunci oamenii începură să se întrebe de numele acela pe care-l chemase vestitorul Evangheliei în ajutor. Se gândiră ei și se frământară, întrebare în toate părțile, până ce la urmă cineva strigă: Eu știu numele: este Isus. Păgani îngenunchară și strigară pe Mântuitorul despre care nu știau decât numele. Duhul cel rău a trebuit să plece iarăș și băiatul s'a făcut sănătos. Iată o minune adevărată din zilele noastre. Ce putere are numele lui Isus!

† Ioan T. Şeştac din Vama-Câmpulung.

Primim din Câmpu-Lung trista veste că scumpul nostru frate întru Hristos Ioan T. Şeştac din comuna Vama, s'a mutat dela noi la cele vecinice.

Vieţa lui aici pe pământ a fost asemenea mucenicilor, iar râvna sa pentru lucrul Domnului îl pune în rândul celor mai vrednici ostaşi.

În vârstă numai de 17 ani, fratele Ioan răspunzând dulcelui glas al Mântuitorului care-l chema, se înrolează în rândurile »Oastei Domnului« închinându-şi întreaga viaţă de aci înainte Mântuitorului său. Declaraţia sa de intrare în Oaste publicată în »Lumina Satelor« Nr. 42 anul 1929 este de o frumuseţe pătrunzătoare.

Dar odată cu această hotărâre se începe un lung şir de suferinţe îndurate din partea tatălui său — căruia nu-i plăcea schimbarea ce se făcuse în sufletul copilului — întocmai după cuvintele lui Isus: »căci am venit să despart pe fiu de tatăl său şi pe fiică de mama sa, pe nora de soacră sa« (Mateiu cap. 10, vers 35).

Adesea a fost bătut şi chinuit de neînţelegătorul său tată ca să nu mai postească şi să nu cetească Noul Testament, dar el cu toate acestea postea şi se ruga cu o şi mai mare râvnă.

Nu este aci locul şi nici timpul să amintim felul suferinţelor îndurate, de cele mai multe ori fiind de faţă şi mama răposatului, care-l părtinea. Destul că, din aceasta i s'a tras şi moartea, fiind atins la plămâni. A suferit mult dar a răbdat şi a iertat întotdeauna.

»Multe s'ar putea scrie şi spune despre vieţa acestui tânăr« — ne scrie fratele Viorel Bujoreanu din Câmpulung — lăsând să se înţeleagă că, din istoria vieţii lui se pot desprinde o mulţime de învăţăminte.

În timpul celor patru luni cât a zăcut în pat cerea adesea fraţilor

ostaşi cari îl cercetau să-i cânte acele cântece frumoase ale Oastei care-i plăceau lui mai mult. Se vede că încă pe pământ fiind, »razele luminoase ale fericirii cereşti îi învăluiră sufletul în atmosfera lor de cântări«.

A fost înmormântat după dorinţa sa: cu cruciuliţa Oastei pe piept, având lângă carul mortuar steagul Oastei. La groapă, cuvântarea părintelui Văcăreanu a stors lacrimi din ochii părinţilor săi trupeşti, ai ostaşilor şi ai tuturor acelor cari l-au petrecut la mormânt, de şi mulţi ştiau că dacă vor urma calea Domnului îl vor întâlni iarăşi în rai. A mai vorbit din partea ostaşilor fratele Ion Zapraţan, de asemenea poetul locului Const. Sasu a cetit o frumoasă poezie ca din partea răposatului.

Dar durerea pricinuită de moartea tânărului ostaş a fost alungată, în parte, din inimile ostaşilor de bucuria adusă de căinţa părintelui care-şi mărturisea printre lacrimi greşala.

Toţi au fost înduioşaţi de căinţa părintelui care văzu în lovitura primită mâna lui Dumnezeu, hotărându-se să urmeze pe calea începută de fiul său.

Dumnezeu să-l aibă în paza Sa.

* * *

Pierzându-te din mijlocul nostru, iubite frate întru Hristos, inimile noastre nu se pot mângâia decât la gândul că faptele tale n'au oprit harul mântuitor să-ţi aşeze sufletul în rai.

Găsindu-ne cu sufletul în faţa mormântului tău ridicat de curând, rugăm pe Dumnezeu să ajute necredinţei noastre ca să putem săvârşi fapte cât mai vrednice de amintirea ta.

Din înălţimea cerului sfinteniei, împreună o, frate al nostru, glasul rugăciunii tale cu smerenia rugăciunilor noastre!

»Oastea Domnului«.

Din fronturile Oastei Domnului.

Din Şoşdea—Banat.

Duminea din 10 August, a fost pentru noi o zi de adevărată înălţare sufletească. Fraţii din Jidovini în număr de peste 50, în frunte cu vrednicul lor păstor sufletească Gheorghe Agărlaciu, înconjurat de bravii cântăreţi ai bisericii au venit în comuna Şoşdea întorcând vizita promisă. Au mai venit şi fraţii din Berecuţa şi Gherteniş. Deşi pe un timp ploios, s'a ţinut o frumoasă adunare cu un program ales.

După slujba Dumnezească din sf. biserică la care a cântat aşa de frumos corul fraţilor din Jidovini, am trecut cu toţii la şcoala primară de stat, unde se începe adunarea cu »Împărate ceresc« cântat de toţi fraţii, şi cu o frumoasă rugăciune în genunchi.

Părintele Gheorghe Agărlaciu din Jidovini ţine o simţită cuvântare, vorbind despre rostul Oastei Domnului în aceste vremuri de creştinism fără Hristos. S'au cântat cântări bisericesti şi de ale Oastei, dovedindu-se fraţii din Jidovini de cântăreţi buni. A vorbit apoi, mişcând inimile, învăţătorul-ostaş Pavel Rămneanţu din Berecuţa, despre cum trebuie să fie şi să se poarte ostaşii Domnului în biserică, în lume şi în familie.

De încheiere, pâr. Bohariu al locului vorbeşte despre felul de trai al omului, — înfăţişat prin o legendă după profeţii Varlaam şi Ioasafat — care deşi ajuns în

primejdie de moarte, când vede smeurile (plăcerile lumeşti) uită primejdia (moartea) şi mănâncă cu lăcomie din ele.

Mulţumeşte părintelui Agărlaciu care încă a înţeles să se pună în fruntea credincioşilor săi din Jidovini precum şi fratelui învăţător Rămneanţu din Berecuţa, care deasemenea înţelege să alege în tot locul unde ştie că poate ajuta lucrul Domnului.

La ora 6 seara ne-am despărţit în Domnul, petrecându-i cu multă dragoste creştinească până afară din sat.

Raportor.

Sfinţire de steag.

Noi Ostaşii Domnului din comuna Mândreşti, jud. Tecuci facem cunoscut tuturor fraţilor din ţară sfinţirea steagului ce va avea loc în ziua de 7 Septembrie a. c. Sunt rugaţi să participe şi fraţii Traian Corodian avocat, Tecuci şi Dumitru Mihalachi colportor mănăstirea Neamţ.

Dumnezeu să ne ajute.

Ioniţă Simion,
ostaş, Mândreşti.

Oastea Domnului din Nordul Ardealului.

Chipul de mai sus înfăţişează pe ostaşii Domnului din Nordul Ardealului. Este un dar întârziat, căci l-am cerut încă din anul 1927 pentru portul nostru frumos din acest colţ al ţării. Domnul însă a sporit numărul celor câţiva ostaşi de atunci încât cel puţin acum au putut răspunde cererii noastre. Noi îl primim cu bucurie.

Răsplătească-l Dumnezeu pe fratele Miron Dănuţ din Văleni pentru râvna şi strădania sa întru încheierea Oastei Domnului în aceste meleaguri ale ţării.

Frumuseţea portului vostru iubiţi ostaşi din Nordul Ardealului, să fie simbolul (chipul) faptelor voastre frumoase şi bune!

Din fronturile Oastei Domnului.

Din Tăuţ—Arad.

La sfârşitul vorbirei despre curăţenia corpului, pe care a ţinut-o medicul circumscripţiei în comuna noastră, am îndrăznit şi subsemnatul să le vorbesc oamenilor despre curăţenia sufletului care trebuie să fie mai curat decât trupul, căci trupul se duce numai în pământ, iar sufletul la Dumnezeu. Le-am vorbit despre »Oastea Domnului« şi rostul ei în lupta împotriva alcoolului şi a tuturor patimilor.

Multe rele sufleteşti bântuiesc în comuna noastră şi multe obiceiuri urâte au oamenii. Aşa e şi acela de a da oamenilor rachie la pomeni. Sunt foarte mâhnit când văd pe bietul om, cum umblă să se împrumute dela ovreul Felner cu camată de 40%—50%, că-i trebuie la pomană pentru rachie şi rămâne dator toată viaţa.

Multe am îndurat din partea oamenilor pentru că nu le-am dat rachie şi nu i-am lăsat să joace cărţi la priveghiul copilului meu mort de curând.

Când îmi zic că de ce tot bat drumurile de nu mă pot odihni, eu le spun: precum omul flămând trupeşte nu poate dormi aşa nici eu nu mă pot odihni până nu mă satur de cuvântul lui Dumnezeu. În lupta mea pentru Domnul sunt călăuzit de sfaturile părint. Borza din loc. Dumnezeu să ne ajute!

Hedean Ştefan,
ostaş din Tăuţ—Arad.

Din Igeşti—Bucovina.

Prea Cucernice Părinte! Noi ostaşii Domnului din această comună de mult ne-am rugat lui Dumnezeu să ne trimită un om cu darul de a semăna cuvântul cel viu şi lucrător al lui Dumnezeu, căci nu-l aveam.

Slăvit fie Domnul! Care ne-a trimes un bun pescuitor şi semănător în persoana părintelui Reguş, preotul bisericii noastre. De când e în Oaste, pâr. Reguş a întors şapte suflete rătăcite de la sectanţi, iar acum mai pe urmă pe unul Şerban Frunză care era să se boteze a doua oară. Tot predicile părintelui Reguş fac ca biserica să nu mai fie goală, căci vin oameni din cele mai îndepărtate sate. Prea Cucernicia Sa ne învaţă şi cântările Oastei Domnului.

Gheorghe Haritescu, ostaş
Igeşti—Bucovina.

Bichigi—Severin.

Raportăm despre frumoasa petrecere ce a avut loc Duminecă, 3 August, în comuna Bichigi unde noi ostaşii din Luncani am fost primiţi foarte călduros din partea vrednicului preot P. Miclăuş.

Luând parte împreună cu toţi ostaşii din loc la serviciul divin am simţit ce

lucru frumos este când petrec oamenii ca creştinii adevăraţi. După masă, am luat parte la sf. Vecernie. Părintele ne-a explicat sf. Evanghelie dela Matei c. 14 v 14, prin o frumoasă predică. A mai vorbit şi fratele Anania Balintoni din Glamna-rom. despre Oastea Domnului spunând că ea nu-i o sectă cum cred unii. Subsemnatul am vorbit despre taina sf. Botez, precum şi despre sf. taine a Mărturisirii şi a Împărtăşirii, spunând spre ştiinţa sectarilor din comună, că numai preoţii le pot săvârşi căci au darul Duhului sfânt dat de însuşi Mântuitorul, Au mai vorbit şi alţi fraţi. Cu lacrimi în ochi am ascultat cum au cântat părintele Miclăuş şi cu nişte fetiţe mici: »O, ce dulce-i Domnul sfânt«.

La orele şase seara, am pornit spre casă, întovărăşiţi până în marginea satului de părintele şi de mulţi creştini chiar şi de sectari. Se uitau lung la noi bapştii când ne oream unde vedeam chipul Crucii şi cântam închinându-ne, dar noi i-am învins căci am răspuns numai cu blândeţe la cuvintele lor duşmănoase. La marginea satului ne-am despărţit frăţeşte dupăce vrednicul părinte ne-a binecuvântat.

Oh, ce frumos lucru este când preotul îşi conduce aşa de bine turma sa!

Ioan Zamfirescu, ostaş,
Luncani—Severin.

In Oaste au mai intrat:

George I. Dumitru şi soţia Maria, com. Holbav, jud. Braşov.

Marta Oprea, com. Căpâlnaş, judeţul Severin.

Şerban Dumitru, factor, Bucureşti.
Stan St. Ivan, comuna Berteau, judeţul Prahova.

Şofron Moldovan şi Stoica Crucean, din com. Roşia-săs., jud. Sibiu.

Simion Gheata, com. Igriş, jud. Timiş.
Ion A. Tamazlacaru, comuna Salonta, jud. Bihor.

Cristea Ioan, Grobei Anica, comuna Lucăceşti, jud. Satu-mare.

Augustin June, Oşan Pavel, comuna Şomcuta jud. Satu-mare.

Mihalcă Cote, comuna Remetea, jud. Satu-mare.

Grigorie Herţanu, Gh. V. Grigore, V. V. Suzic, Ioan Th. Pricop, Ion Gh. Butnaru, comuna Rădăuţi, jud. Dorohoiu.

Ion Careţchi, com. Chişinău, Basarabia.

Marioara Căpăţi, elevă Timişoara IV.
Iacob Sas, com. Răşinari, jud. Sibiu.